

KÁNTOR ZSOLT

A falevél

*Ahogy kiesik a lexikonból a falevél,
megremeg, akár egy kérges, ráncos kéz,
préselt, gyűrött múlt, mennyi hajnal van benne,
esők, darazsak emléke, május, június melege,
keserű, gyógyító nedvek, rostok,
inak, erek, alkonyi szomorúságok, óvatos érintések,
magány, együttlét, fegyelem és figyelem
egymásba nőtt redői, lemondás, füst,
suttogás, szomj, érintések nyomai, árnyak, éjek,
bíbor, arany felejtés, szél,
az erdő szaga, könnyek, szavak illékonysága,
mennyi idő, ima és lobogás, hajlongások,
tépelődések pora, nevetés, vihar, csend,
sejtelmek bezártsága, élet, remény széthullása,
zene, bogár-lábacskák kaparászása,
ásítás, ősz, titokban elrebegett vallomások,
tűz, ágak zaja, ajkak egybesimulása, forrósága,
megérett világ, lebomló lét,
miért hagyod el ezt az édes régiót,
ahol hűlt helyedet senki nem siratja?*

Nem szembeötlő de nem is hiányzó

*Valóság-
fedezet. Csont, inak, idegek. Tünetek, testiek, „szünetek”, lelkiek.
„Tiporsz a holtakon, ó Szépség”, így Baudelaire,
Hardver, szoftver...
Lázálom ez az egész.
Csak szaporítja, szüli az ész.
Ez a hét, maradék, haladék. Csupa kék.
Istenem, őrizz meg hirtelen.
Ne legyek hiteltelen.
Végy még egy létet (a pénzemen)!*

Legyen ontológiai érdemem.
 Feltámasszam a Beszédet, olvasás által?
 Az „elbeszélhető” Írást ábráncddal?
 Megint az én-járás, „a szép aktualitása”,
 a „nagy elbeszélések” kis bája.
 A túl- és innen-világ?
 Farkasok és őzgidák.
 Istenem, Drága Uram! Szedd le rólam e „testet”.
 S HAGYD MEG A LELKEM, HA TETSZETT.

Értelem, adás

Azon tűnődtem, mi mutatna jól ezen a fehér síkon, ami ez a papír, minek örülnének azok, akik olvasnák, s mi volna a legtalálhatóbb ebben a helyzetben, ami megfogalmazható? S milyen betűtípusok, tipográfiai rendszerek lennének a legmegfelelőbbek annak, ami megszületik.

Gondolhatom-e azt, hogy lesz itt valami?

Egyáltalán, mit jelent az, hogy „ebben a helyzetben”?

Miért pont ebben? Mitől *van* ilyen írás-kényszer, mű-
 ösztön, ami tulajdonképpen *üresbe tett* szituáció. T. D. szavai-
 val élve: azt, hogy abszolút, csak az mondja ki megszorult.
 Milyen helyzet van épp itt, a megírás szünetében? Talán erről
 kellene szóljon a fehér sík.

Arról van szó, azaz arról mesél a szótlanság, mint mag-
 érzet, hogy talán nincs is értelme megfogalmazni, még intuití-
 tívve sem a bennünket elárasztó, tömegesen ránk törő félel-
 meket.

Mert semmi *nem semmi*. És *a* minden se sok. Legfonto-
 sabb szavaink vesznek el koraszülés miatt. Lám, most is, csak
 a hangszerelt ésszerűség zúg fel, a nevesített és érzékített ma-
 gány.

A sűrű szorongás, mint tudatcsomó, valódi, belső elvá-
 lasztási mirigyduzzanatot termelt a jobb fülem alá. Egy daga-
 nat, a nyakamon, kitapintható halál.